

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE
A JUDEȚULUI SUCEAVA

DECIZIA NR. 11

din 25.02.2005

privind soluționarea contestației formulată de **S.C.S.R.L.** din localitatea, județul Suceava, înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava sub nr.din 01.02.2005

Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava a fost sesizată de Structura de Administrare Fiscală Suceava - Activitatea de control fiscal Suceava, prin adresa nr. / 31.01.2005, înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava sub nr. / 01.02.2005, cu privire la contestația formulată de **S.C.S.R.L.** din localitatea, Str., județul Suceava.

S.C.S.R.L. contestă măsurile stabilite prin Decizia de impunere nr. / 14.12.2004, emisă de Activitatea de control fiscal Suceava, privind suma delei, reprezentând:

-lei T.V.A.;
-lei dobânzi de întârziere T.V.A..

Contestația a fost depusă în termenul prevăzut la art. 176 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute la art.174 și 178 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, Direcția generală a finanțelor publice a județului Suceava este învestită să se pronunțe asupra contestației.

I. S.C.S.R.L., din localitatea, prin contestația formulată, nr.....13.01.2005, aduce următoarele argumente:

Prevederile art. 155 alin. 8 din Codul fiscal cuprind elemente pe care trebuie să le conțină facturile fiscale, printre care și menționarea cotei de TVA, dar lipsa acestei mențiuni nu este de natură să afecteze realitatea operațiunilor consemnate în facturi, în condițiile în care acestea cuprind TVA și valoarea fără TVA în rubricile special destinate acestor mențiuni.

Simple fapt că de pe facturi lipsește cifra „19” nu este de natură să conducă la pierderea calității de document justificativ a facturilor fiscale în discuție, cu atât mai mult cu cât Legea nr. 571/2003 nu prevede o astfel de sancțiune.

În ceea ce privește mențiunile privind codul fiscal și sediul beneficiarului, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat într-o decizie de speță că „neindicarea codului fiscal sau a sediului beneficiarului, care în speță este chiar agentul economic controlat, nu sunt de natură să afecteze realitatea operațiunilor pe care respectivele facturi le consemnează”. Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că facturile fiscale completate în general corect, dar care cuprind omisiuni neesențiale, de natura celor menționate mai sus, nu pot fi considerate a fi pierdute

calitatea de document justificativ, câtă vreme ce toate elementele prevăzute de art. 155 pct. 8 din Codul fiscal „au scopul de a atesta sub semnătura persoanelor care au întocmit, vizat și aprobat, după caz, documentele, respectiv că operațiunea a fost efectuată” (de văzut în acest sens Decizia ICCJ - Secția de contencios administrativ și fiscal nr./10.10.2001).

II. Prin Decizia de impunere nr./14.12.2004, organele de control din cadrul Structurii de Administrare Fiscală Suceava - Activitatea de control fiscal au stabilit debite suplimentare în baza următoarelor constatări din raportul de inspecție fiscală:

În perioada 01.07.2004 - 30.09.2004, societatea a înregistrat în evidențele contabile, respectiv în contul 4426 „TVA deductibilă”, taxa pe valoarea adăugată înscrisă în facturi de achiziții și prestări de servicii care nu conțineau toate datele prevăzute la art. 155 alin. 8 din Legea nr. 571/2003, titlul VI, cap. XIII, cum ar fi lipsa mențiunii cotei de TVA, a codului fiscal, adresa beneficiarului.

Organele de control consideră că lipsa acestor mențiuni de pe facturile fiscale nu dă dreptul societății să deducă taxa pe valoarea adăugată în sumă delei.

Pentru neplata în termen a acestei taxe pe valoarea adăugată organele de control au calculat dobânzi de întârziere în sumă de lei, în baza art. 114 alin. 1 din O.G. nr. 92/2003, republicată.

III. Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei și având în vedere motivațiile petentei, în raport cu actele normative în vigoare pentru perioada verificată, s-au reținut următoarele:

1. Referitor la suma delei, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava este investită să se pronunțe dacă este deductibilă taxa pe valoarea adăugată înscrisă în facturi care nu conțin toate informațiile prevăzute lege.

În fapt, organele de control, în urma verificării efectuate la S.C.....S.R.L. din localitatea, nu au admis la deducere taxa pe valoarea adăugată în sumă delei, înscrisă în mai multe facturi care nu cuprind toate mențiunile prevăzute de formular și de Codul fiscal.

Organele de inspecție fiscală au constatat că societatea contestatoare, în perioada 01.07.2004 - 30.09.2004, a dedus taxa pe valoarea adăugată în sumă delei, înscrisă în mai multe facturi fiscale, menționate de organele de control în anexa 2 la Raportul de inspecție fiscală, pe care nu sunt menționate unele informații, prevăzute de art. 155 alin. 8 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cum ar fi: cota de TVA, codul fiscal și adresa beneficiarului.

În drept, informațiile pe care trebuie să le cuprindă factura fiscală sunt prevăzute la art. 155 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, unde se precizează:

„(8) Factura fiscală trebuie să cuprindă obligatoriu următoarele informații:

a) seria și numărul facturii;

b) data emiterii facturii;

c) numele, adresa și codul de înregistrare fiscală al persoanei care emite factura;

d) numele, adresa și codul de înregistrare fiscală, după caz, al

beneficiarului de bunuri sau servicii;

e) denumirea și cantitatea bunurilor livrate, denumirea serviciilor prestate;

f) valoarea bunurilor sau serviciilor, exclusiv taxa pe valoarea adăugată;

g) cota de taxă pe valoarea adăugată sau mențiunea scutit cu drept de deducere, scutit fără drept de deducere, neimpozabil sau neinclus în baza de impozitare, după caz;

h) valoarea taxei pe valoarea adăugată, pentru operațiunile taxabile",

articol care a fost modificat prin Ordonanța Guvernului nr. 83 din 19 august 2004, pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, și care are următorul cuprins:

„(8) Factura fiscală trebuie să cuprindă obligatoriu următoarele informații:

a) seria și numărul facturii;

b) data emiterii facturii;

c) numele, adresa și codul de identificare fiscală ale persoanei care emite factura;

d) numele, adresa și codul de identificare fiscală, după caz, ale beneficiarului de bunuri sau servicii;

e) denumirea și cantitatea bunurilor livrate, denumirea serviciilor prestate;

f) prețul unitar fără taxa pe valoarea adăugată și baza de impozitare pentru fiecare cotă sau scutire;

g) cota de taxă pe valoarea adăugată aplicată sau mențiunile: scutit cu drept de deducere, scutit fără drept de deducere, neimpozabil, supus regulilor speciale, după caz. Pentru operațiunile supuse taxării inverse se menționează obligatoriu <<taxare inversă>>;

h) suma taxei pe valoarea adăugată de plată, pentru operațiunile taxabile, cu excepția cazurilor în care se aplică reguli speciale prevăzute prin norme metodologice."

Din aceste texte de lege se reține că informațiile menționate mai sus, pe care trebuie să le cuprindă o factură fiscală, sunt obligatorii, iar, potrivit art. 145 alin. 8 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal,

„(8) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată, orice persoană impozabilă trebuie să justifice dreptul de deducere, în funcție de felul operațiunii, cu unul din următoarele documente:

a) pentru taxa pe valoarea adăugată datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost livrate sau urmează să îi fie livrate, și pentru prestările de servicii care i-au fost prestate ori urmează să îi fie prestate de o altă persoană impozabilă, cu factură fiscală, care cuprinde informațiile prevăzute la art. 155 alin. (8), și este emisă pe numele persoanei de către o persoană impozabilă înregistrată ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată."

Din textele de lege citate mai sus rezultă că pentru a putea deducea taxa pe

valoarea adăugată persoanele impozabile trebuie **să facă justificarea în mod obligatoriu cu facturi fiscale care cuprind elementele prevăzute la art. 155 alin. (8).**

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei se reține că facturile în baza cărora petenta a dedus taxa pe valoarea adăugată în sumă delei nu conțin anumite elemente prevăzute de Codul fiscal, cum ar fi: cota de TVA, codul fiscal și adresa beneficiarului.

Așa după cum rezultă din documentele depuse la dosar, facturile pe care apare înscrisă taxa pe valoarea adăugată în sumă delei nu conțin toate elementele prevăzute de lege. De altfel, societatea, prin „punctul de vedere privind rezultatul inspecției fiscale”, recunoaște că taxa pe valoarea adăugată stabilită suplimentar de organele de control, în sumă delei, a fost stabilită ca urmare a înregistrării în contabilitate a unor facturi fiscale care nu au completate datele prevăzute la art. 155 alin. 8 din Legea nr. 571/2003, iar acest lucru s-a produs din cauza neglijenței compartimentului contabil, care a primit și contabilizat documentele respective.

Susținerea petentei că lipsa de pe facturi a cifrei „19”, care reprezintă cota de TVA, nu este de natură să conducă la pierderea calității de document justificativ, nu poate fi reținută, întrucât, potrivit articolelor de lege menționate mai sus, deducerea taxei pe valoarea adăugată se poate face numai în baza unei facturi fiscale care cuprinde în mod obligatoriu informațiile prevăzute la art. 155 alin. 8 din Legea nr. 571/2001 privind Codul fiscal.

În susținerea cauzei contestatoarea invocă Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal nr./10.10.2001, care, susține petenta, într-o speță asemănătoare, a reținut că neindicarea codului fiscal sau a beneficiarului nu sunt de natură să afecteze realitatea operațiunilor pe care facturile respective le consemnează.

Contestatoarea nu a avut însă în vedere că, pe de o parte, această decizie se referă la un act de control din anul 2000, când erau aplicabile prevederile O.G. nr. 3/1992 privind taxa pe valoarea adăugată și nu Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, iar pe de altă parte, legislația privind TVA aplicabilă pentru perioada verificată la **S.C.S.R.L.** din localitatea, prevede că deducerea taxei pe valoarea adăugată se poate face numai în baza unei **facturi fiscale care cuprinde în mod obligatoriu informațiile** prevăzute la art. 155 alin. 8 din Legea nr. 571/2001 privind Codul fiscal, respectiv cota de TVA, codul fiscal și adresa beneficiarului.

În condițiile în care facturile fiscale nu cuprind toate informațiile prevăzute de actele normative, care, așa după cum se menționează în textele de lege citate mai sus, sunt obligatorii pentru efectuarea deducerii taxei pe valoarea adăugată, se trage concluzia că măsura organelor de control este legală, societatea neavând dreptul la deducerea taxei pe valoarea adăugată în sumă delei, motiv pentru care urmează a se respinge contestația formulată de **S.C.S.R.L.** din localitatea, ca neîntemeiată.

2. Referitor la dobânzile și penalitățile de întârziere în sumă delei, aferente taxei pe valoarea adăugată stabilită suplimentar de către organele de control, se reține ca stabilirea în sarcina contestatoarei de dobânzi de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată reprezintă măsura accesorie în raport cu debitul. Deoarece în sarcina contestatoarei a fost reținut debitul de natura taxei pe valoarea adăugată în cuantum delei, iar prin contestație nu se prezintă alte argumente privind modul de calcul al dobânzilor de întârziere, aceasta datorează și suma delei cu titlu de dobânzi, reprezentând măsura accesorie, conform principiului de drept "*accessorium sequitur principalem*" și art. 144 alin. (1) din

Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se prevede:

„(1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.”

Pentru considerentele prezentate în conținutul deciziei și în temeiul prevederilor art. 145 alin. 8 și art. 155 alin. 8 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și art. 144 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, coroborate cu art. 185 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, se

D E C I D E :

- Respingerea contestației formulată de S.C.S.R.L., din localitatea, **ca neîntemeiată.**

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul Suceava în termen de 30 de zile de la comunicare.